

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tamăduirii

parohiaizvorultamaduiribotosani@yahoo.com

izvorultamaduiribotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tamăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

5 MARTIE 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 10 (682) † ANUL XIV

DUMINICĂ SFINTELOR ICOANE

În prima duminică din Postul Mare, numită și Duminica Ortodoxiei, sărbătorim biruința asupra tuturor rătăcirilor doctrine de la dreapta credință și de la dreapta vedere a prezenței și lucrării lui Dumnezeu în lume. Potrivit Sfintei Tradiții a Bisericii, icoana Domnului Iisus Hristos este chipul liturgic văzut al Dumnezeului celui viu și nevăzut, care S-a făcut om (Coloseni 1, 15). Fundamentul dogmatic al cultului sfințelor icoane este Întruparea Fiului lui Dumnezeu de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria, la plinirea vremii. Părinții Bisericii care au teologhisit despre venerarea sau cinstirea sfințelor icoane, fiind purtați și luminați de Duhul Sfânt, au fost încredințați adeseori prin minuni și experiențe duhovnicești neîndoielnice de adevărul și puterea harică a sfințelor icoane. Prima icoană a Mântuitorului Hristos este Sfânta Mahramă sau Icoana nefăcută de mână omenească a Domnului, care a fost trimisă regelui Avar al Edesei. Învățătura ortodoxă despre cinstirea sfințelor icoane a fost formulată, în mod deplin, la Sinodul al VII-lea ecumenic de la Niceea, din anul 787. Această învățatură este în deplin acord cu Sfânta Scriptură și cu Sfânta Tradiție, întrucât se fundamentează pe dogma hristologică a Întrupării Fiului lui Dumnezeu. Sinodul afirmă că Sfânta Scriptură și sfânta icoană se „arată” și „se explică” reciproc. Imaginea vizuală are aceeași valoare cu imaginea verbală. Așa cum Sfânta

Scriptură este o imagine în cuvinte, tot astfel și icoana pictată este un cuvânt în culori. Prin icoană, conținutul Sfintei Scripturi nu este

transmis sub forma unei doctrine abstracte, ci în chip liturgic, adică într-un mod integral și concentrat, care se adresează „față către față” persoanelor din biserică aflate în stare de comuniune – rugăciune cu Preasfânta Treime și cu toți sfinții. Rostul icoanei este acela de a-i arăta pe moștenitorii Împărăției lui Dumnezeu, pe cei care o caută, o prăgustă și o prefigurează încă din timpul vieții lor pe pământ. Și cu toate că sfinții pictați pe icoane sunt deosebiți între ei la chip, au totuși ceva comun și anume aureola. Aureola este semnul văzut al slavei dumnezeiești din Împărăția cerurilor, care nu se poate vedea cu ochii trupești, dar care se află tainic prezentă în sufletul și trupul sfinților. De aceea, icoana este și o vedere prin credință a Împărăției lui Dumnezeu, iar nu doar un simplu element estetic și didactic în Biserică. Sfânta Scriptură ne învață că omul este icoana vie făcută de Dumnezeu după chipul Fiului Său. Așa cum icoana → →

exprimă într-un mod văzut slava nevăzută a prototipului său ceresc, tot astfel și omul, „icoana” văzută a lui Dumnezeu, a fost făcut de Creator „după chipul Său” (Facere 1, 27) ca să se reflecte, în om și prin el, lumina cea necreată și neapasă a Dumnezeirii sau frumusețea preaslăvită și negrăită a Celui nevăzut. Întrucât fiecare om este făcut „după chipul lui Dumnezeu”, iubind pe aproapele nostru, iubim și pe Dumnezeu. Astfel, sfânta icoană ne arată „calea” iubirii milostive față de toți oamenii, pe care a mers Fiul lui Dumnezeu când S-a făcut Om și pe care au mers apoi oamenii credincioși și sfinți care s-au îndumnezeit, urmându-L. Cine ajută pe cel ce are nevoie de ajutor, acela iubește pe Hristos Care Se identifică cu toți oamenii aflați în suferință, zicând: „Întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 25, 40). Întrucât sfințele icoane sunt reprezentări vizibile ale unor realități tainice, nevăzute și cerești, rostul sfințelor icoane este să ne înalțe sufletul spre pacea, bucuria și slava Împărăției cerurilor. De aici marea responsabilitate ce-i revine pictorului iconar. Potrivit Sinodului al VII-lea ecumenic „pictorului îi aparține doar natura tehnică”, în timp ce compoziția sau forma artistică, depinde, în mod evident, de ce au hotărât Sfinții Părinți. Dumnezeu a descoperit Sfinților Părinți prin experiențe duhovnicești ceea ce trebuie să redea icoana prin culori. Ei contemplau prototipul și apoi exprimau, în limbajul picturii, modelul sau chipul. Iar acele prototipuri care au fost descoperite Sfinților Părinți sunt rememorate în icoana ortodoxă, trezind în conștiința privitorilor stări spirituale sfinte. La rândul lor, pictorii iconari primeau și pictau icoanele după îndrumările venite de la Duhul Sfânt prin Sfinții Părinți, încât ei, ca martori și mărturisitori iconografi, nu se reprezentau și nu se mărturiseau pe ei înșiși, ci erau mărturisitorii lui Dumnezeu Cel Întrupat și ai sfinților Săi. Așadar, scopul vieții duhovnicești creștine este să devenim și noi sfinți, icoane vii ale lui Iisus Hristos, înnoțiți și transformați sau transfigurați de El prin harul Duhului Sfânt, prăgustând slava dumnezeiască, având ca înaintemergători pe Mântuitorul Iisus Hristos și pe toți Sfinții Săi. Cinstirea sfințelor icoane are o valoare educativ-morală. În general, icoanele trezesc, întrețin și întăresc peste tot viața duhovnicească. Ele întăresc credința și aduc un real folos în sporirea evlaviei, fiind un stimulent pentru săvârșirea binelui, a dreptății și a împlinirii dragostei. Pentru viața religioasă-morală, sfințele icoane sunt purtătoare ale îndemnurilor spre împlinirea poruncilor lui Dumnezeu și spre imitarea vieții neprihănite a modelelor al căror chip îl reprezintă, fiind o călăuză în formarea duhovnicească a credincioșilor. Icoanele, pictate după învățătura ortodoxă, înfățișează chipul omului nescricăcios, înnoit prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. De aceea, făcând astfel de chipuri, icoane, și cinstindu-le, devenim „fii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1, 12) după har, spre înnoirea noastră duhovnicească în veșnicie.

INTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: De ce avem datoria să-i iubim pe ceilalți?

Răspuns: Toți oamenii avem aceeași fire. A-l iubi pe semenul tău este atât de firesc, încât cel care ar înceta să simtă iubire față de aproapele încetează să fie și om. Toți oamenii suntem creați după chipul lui Dumnezeu (Facere 1, 27). Deci nu putem să-L iubim pe Dumnezeu și să nu-l iubim pe aproapele nostru. Tocmai acest lucru ne spune Sfântul Evanghelist Ioan: „Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu pe Care nu L-a văzut, nu poate să-L iubească. Și această poruncă avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său” (1 Ioan 4, 20-21). Toți creștinii ortodocși suntem mădularele lui Hristos (1 Corinteni 12,12-13), toți ne-am renăscut prin Sfântul Botez, toți ne-am făcut părtași Trupului și Sângelui lui Hristos, toți avem harismele Aceluiași Sfânt Duh. De vreme ce toate în lume subzistă prin Dumnezeu, toate viețuiesc în iubire. Deci, unde nu există iubire, nu există viață adevărată. Și cel care nu iubește, nu L-a cunoscut pe Dumnezeu (1 Ioan 4, 8) Care este viață. Dimpotrivă, cel care iubește, L-a cunoscut pe Dumnezeu (1 Ioan 4, 7) și viețuiește în Dumnezeu și Dumnezeu viețuiește în el (1 Ioan 4,16).

Întrebare: Creștinul trebuie să-i iubească pe păcătoși?

Răspuns: Desigur că trebuie să-i iubească, oricât de grele ar fi păcatele lor. În ciuda păcătoșeniei lor, nu încetează să fie frații noștri, cu posibilitatea pocăinței și a îndreptării. Știe cineva cine va intra în împărăția cerurilor și cine nu? Datoria noastră este să iubim chiar și pe cei mai răi dintre oameni ca pe fiii Părintelui ce cresc și ca pe frații noștri izbăviți prin Sângele lui Hristos. Sfântul Isac Șirul ne învață astfel: „Să nu-l urăști pe cel păcătos, pentru că toți suntem vinovați. Dacă îl iubești de dragul voii lui Dumnezeu, plângi pentru acesta. Și de ce să-l urăști? Urăște păcatele lui și roagă-te pentru acesta. Astfel te vei asemăna lui Hristos, Care nu s-a supărat pe cei păcătoși, ci s-a rugat pentru ei. A plâns pentru și Ierusalim. Sfânta Evangheliie ne spune că atunci când S-a apropiat și a văzut cetatea, a plâns pentru aceasta (Luca 19,41). Și pe noi diavolul ne înșală cu multe lucruri. Deci, de ce să-l urâm pe omul care ca și noi a fost înșelat de diavol? Omule, de ce-l urăști pe păcătos? Nu cumva pentru că nu este virtuos ca și tine? Și unde este virtutea ta, de vreme ce nu ai iubire? De ce în loc să plângi pentru el, îl alungi? Da, există oameni care din ignoranță, chiar dacă sunt socotiți discreți, se mânia pe faptele păcătoșilor”.

Întrebare: De ce ne numim creștini ortodocși?

Răspuns: Pentru că mărturisim credința ortodoxă, adică avem pentru credință dreaptă termenul doxa, care înseamnă părere, concepție, preaslăvire. Aceasta înseamnă că noi credem fără să adăugăm sau să scoatem nimic din câte ne-a descoperit Iisus Hristos, din câte ne-au învățat Sfinții Săi Apostoli și ne-au lăsat Sfinții Părinți purtători de Dumnezeu și din câte a păstrat neschimbat Sfânta noastră Biserică, una sfântă, sobornicească și apostolească, care este „stâlpul și temelie adevărului” (1 Timotei 3,15). (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 8 martie	14 ⁰⁰	Spovedanie
	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 9 martie	8 ⁰⁰	Sfânta Liturghia a Darurilor
Vineri 10 martie	14 ⁰⁰	Spovedanie
	17 ¹⁵	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 11 martie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14 ⁰⁰	Spovedanie
	17 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 12 martie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ³⁰	Program de bibliotecă
	17 ⁰⁰	Vecernie

O gustare cu Dumnezeu

A fost odată un băiețel care a dorit foarte mult să îl întâlnească pe Dumnezeu și s-a gândit el într-o zi să pornească în căutarea Lui. Știa foarte bine că nu o să fie o simplă plimbare, așa că înainte de a porni și-a umplut bine, bine valiza cu dulciuri și cu multe sticlute cu apă, să-și mai potolească foamea și setea din când în când. Când a fost la câteva blocuri depărtare de casa lui a zărit un parc mare și umbros, și s-a gândit să-și tragă puțin suflul înainte de a porni iar la drum. S-a așezat pe o bancă lângă un bătrân amărât care se uita atât de plictisit la porumbeii ce scormoneau și ei asfaltul, în speranța că vor mai găsi câte ceva de-a-le gurii. Băiețelul și-a pus valiza în brațe și a scos din ea o sticlută de apă și când să se servească a fost întrerupt de privirea bătrânului, care se uita la el cu o flămânzeală de parcă vroia să îl mănânce cu tot cu papuci. Făcându-i-se milă, băiatul i-a oferit acestuia câteva dulciuri, iar drept răsplată bătrânul i-a oferit un zâmbet. Atât de incredibil și de radiant a fost zâmbetul bătrânului, încât băiețelul i-a oferit și o sticlută cu apă doar, doar va mai primi încă un zâmbet atât de frumos. Fără nici o ezitare și fără nici o rețineră, bătrânul i-a mai zâmbit încă o dată copilului. Toată după-amiaza întreagă au stat acolo pe bancă, mâncând și bând, fără să își spună vreun cuvânt unul celuilalt. Pe când se înnoptă, băiatul simți prezența oboselii și se hotărî să o ia către casă, cu gândul că își va continua călătoria în următoarea zi. Nici nu apucă bine să facă câțiva pași că dă fugața înapoi să-l îmbrățișeze pe colegul său de bancă. Bătrânul surprins de fapta copilului, tot ce i-a putut oferi înapoi a fost cel mai frumos zâmbet pe care l-a văzut copilul în acea zi. Ajuns acasă, mama băiatului îl întâmpină. Surprinsă de expresia feței plină de fericire a copilului ei, nu se răbdă să nu îl întrebe: „Ce ai făcut tu azi de ești așa de fericit? Cine ți-a adus această fericire?” Copilul îi răspunde: „Am luat masa cu Dumnezeu!” Și înainte ca mama lui să apuce să îi răspundă, a mai adăugat: „Știi ceva? Are cel mai frumos zâmbet dintre toate pe care le-am văzut vreodată!” Între timp, bătrânul a ajuns și el acasă și copilul său, observând privirea pașnică a tatălui, nu a ezitat să nu îl întrebe: „Tată, ce ai făcut azi de ești așa fericit? Cine ți-a adus această fericire?” El i-a răspuns fiului său: „Am mâncat în parc dulciuri cu Dumnezeu!” Și înainte ca fiul său să apuce să îi răspundă, el a adăugat: „Știi ceva? Este mult mai tânăr decât am crezut!”

Morala:

Prea des subapreciem puterea unei îmbrățișări, a unui zâmbet, a unei vorbe bune, a unei urechi ascultătoare, a unui onest compliment sau a unui simplu act de caritate. Toate acestea au potențialul de a face dintr-o zi obișnuită o zi specială sau chiar să schimbe întregul fir al vieții unei persoane. Și toate acestea sunt printre cele mai obișnuite lucruri prin care acționează ajutorul divin.

